

Arrest

nr. 85 594 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, op 6 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 4 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissingen van dezelfde datum tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de bevelen tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMANG *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2008 dienden verzoekster namens haarzelf en haar kinderen een visumaanvraag lang verblijf in bij de Belgische ambassade te Cotonou, Bénin, om hun partner/vader te vervoegen. Het gevraagde visum werd verleend op 30 juni 2009.

1.2. Op 4 september 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van een aanvraag op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.3. Op 13 augustus 2010 werd de verwerende partij ervan in kennis gesteld dat verzoekster en haar kinderen sedert 7 juli 2010 op een ander adres wonen dan hun partner/vader. Er werd een verklaring overgemaakt van het CAW en een attest van tussenkomst van de politie te leper waaruit blijkt dat er twee processen-verbaal werden opgesteld respectievelijk op 7 november 2009 inzake opzettelijke slagen en verwoningen en op 3 juni 2010 inzake feitelijke daden en lichte geweldsdaden.

1.4. Op 4 augustus 2011 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van eerste verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde (A.A.A.) geboren te (...), van Ghanese nationaliteit, verblijvende te (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 7 juli 2010 ingeschreven is in de (...) te 8900 leper terwijl haar partner de heer R.E.K. ingeschreven is in de (...) te 8900 leper.

Betrokkene heeft twee processen-verbaal laten opmaken wegens interfamiliaal geweld binnen het koppel, nl. P.V.nr IE.4311.017514/2009 cid. 7 november 2009 en P.V. nr IE.92.L1.00850G/2010 dd. 3 juni 2010.

Er was geen enkele keer sprake van ernstig geweld.

Betrokkene heeft geen enkel medisch attest voorgelegd dat ze verwondingen heeft opgelopen.

Sinds betrokkene ingeschreven is in de (...) te 8900 leper heeft ze op geen enkel moment bewezen heeft dat ze bescherming nodig heeft zoals vermeld in artikel 11 § 1, 2° van de wet van 15.12.1980”

1.5. Aan de kinderen van verzoekster, tweede en derde verzoekende partij, wordt een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Voorts worden twee bevelen tot terugbrenging afgegeven. Ook deze beslissingen worden met het huidige beroep aangevochten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 11 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de breuk tussen haar zelf en haar partner louter te wijten is aan partnergeweld. Zij legt, zo betoogt zij, daarvan overtuigende bewijzen voor, met name *“twee processen-verbaal (...), attest dr. P.D. waaruit blijkt dat verzoekster herhaaldelijk op doktersbezoek ging i.v.m. partnergeweld (stuk 26); attesten van CAW Midden-West Vlaanderen betreffende het bewijs dat zij omwille van partnergeweld naar een vluchthuis moest (stuk 27); bewijs opzeg woonst door de heer (R.E.K.) tot vertrek uit de echtelijke woonst omwille van het partnergeweld (stuk 28); verklaring O.C.M.W. IEPER die bevestigt dat verzoekster verscheidene malen kwam klagen omwille van partnergeweld (stuk 29); medisch attest slagen en verwondingen door partnergeweld afgeleverd door het ziekenhuis Jan Yperman (Dr. J.V.) (stuk 30)”*.

Dit partnergeweld is in hoofde van verzoekster een geval van overmacht, waardoor zij niet de mogelijkheid heeft om het gezinsleven verder te zetten. In de rechtspraak en –leer is het algemeen aanvaard dat partnergeweld een uitzondering is en zij beroep kan doen op artikel 11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing is hiermee geen rekening gehouden, hetgeen een tekortkoming is in de motivering. Evenmin werd rekening gehouden met haar situatie, terwijl artikel 11 van de vreemdelingenwet dit voorschrijft.

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt :

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat van verzoekster verwacht wordt dat zij verwerende partij op de hoogte stelt indien er eventueel sprake zou zijn van familiaal geweld. Nergens uit het administratieve dossier blijkt als zou dit gebeurd zijn.”

Zij verwijst naar de motivering van de eerste bestreden beslissing en stelt dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Ten slotte doet zij nog gelden dat met de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten geen rekening kan worden gehouden, nu zij niet gekend waren aan de verwerende partij.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 11 van de vreemdelingenwet, zoals het luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing –het is deze beslissing die geviséerd wordt in het middel- gaat als volgt :

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, in één van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden voorzien door een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in één der gevallen voorzien in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in punt A van de bijlage aan deze wet;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Het is aan deze versie van de bepaling, geldig ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, dat moet worden getoetst. Dit houdt meteen ook in dat in zoverre verzoekster verwijst naar de huidige versie van de bepaling, die een ruimer toetsingskader oplegt, en zij daaraan koppelt dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar situatie in functie van dit kader en dus niet afdoende gemotiveerd werd, deze argumentatie thans niet dienstig kan worden bijgebracht.

Voorts blijkt dat de verwerende partij zich wel degelijk heeft vergewist van de situatie van huiselijk geweld waarin verzoekster zich bevond, zo blijkt onmiskenbaar uit de eerste bestreden beslissing. Niettegenstaande het partnergeweld waarvan verzoekster het slachtoffer werd vaststaat –en ongeacht de ernst van de feiten- blijkt uit de voorgeciteerde wettelijke bepaling dat evenzeer moet zijn aangetoond dat verzoekster bescherming nodig heeft nadat zij het huis heeft verlaten. Ter zake wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“sinds betrokkene ingeschreven is in de (...) te 8900 leper heeft ze op geen enkel moment bewezen dat ze bescherming nodig heeft zoals vermelding in artikel 11, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980.”* De Raad stelt vast dat verzoekster met geen woord rept over deze voorwaarde en de geciteerde passage in de bestreden beslissing onverlet laat. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, noch dat een schending van artikel 11 van de vreemdelingenwet aan de orde is. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeksters tweede middel luidt als volgt :

“Tweede middel

Verzoekster paste zich volledig aan aan de Westerse gebruiken en gewoonten, inzonderheid de (West-) Vlaamse. Zij beheerst in voldoende mate de Nederlandse en Franse taal om zich in het dagelijks leven te beredderen.

Verzoekster werkt sinds 10.01.2011 in vast loonverband bij dhr P. B. te Houthuist als poetsvrouw (stuk 9 en 14). Zij wordt door elkeen aanvaard en gerespecteerd,

De twee kinderen volgen regelmatig de lessen aan de Middenschool Gemeenschapsonderwijs leper (G.) (stuk 18) en de basisschool De Mote te leper (E.) (st17) en nemen deel aan naschoolse activiteiten zoals danslessen in het Jeugdcentrum Carpe Diem te Komen en de voetbalclub (stuk 19). De minderjarige G. dreigt het zicht in beide ogen te verliezen (op twee jaar tijd ging het rechteroog van -10,50 naar -14 en het linkeroog van -5,50 naar -9). Voorlopig behelpt zij zich met een aangepaste bril (stuk 20). De minderjarige E. kampt met ernstige aanhoudende rugproblemen (congenitale wervel afwijkingen) (stukken 21,22,23,24). Het kind wordt gevolgd door Dr. D.V., Dr. A. (Jan Yperman Ziekenhuis leper) en Dr. P. (orthopedisch Chirurg AZ Sint-Jan Brugge). Een nieuwe afspraak is gepland op 10.08.12 (stuk 25).

Verzoekster beschikt over een blanco strafregister. De uitwijzing is voor verzoekster een catastrofe en

vormt een buitengewone omstandigheid gezien zij haar geboorteland volledig ontvreemd en zij daar het risico loopt op onderdrukking en intimidatie gezien zij en haar kinderen zich volledig integreerden in België. Indien verzoekster en de kinderen uit het land zouden worden gezet richting Ghana zullen zij in complete chaos terecht komen terwijl de Heer Reinhard geen omgangsrecht meer zal kunnen uitoefenen.

In de toelichting betreffende de toepassing van - destijds - het artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 (V.W.) stelde de Dienst Vreemdelingenzaken zelf dat in een aantal prangende humanitaire situaties de toekenning van een verblijfsmachtiging zich opdringt. Als basisprincipe wordt gesteld dat er sprake is van prangende humanitaire redenen indien een weigering om de aanvrager tot een verblijf te machtigen strijdig zou zijn met de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of van de vaste rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster wenst in dit kader tevens te verwijzen naar het arrest van 29 januari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest met nr. 6445) waarbij een beslissing van de Dienst Vreemdeilingenzaken vernietigd werd, waarbij een aanvraag artikel 9 lid 3 verblijfswet onontvankelijk werd verklaard. In casu is het zo dat de kinderen van verzoekster quasi permanent bij haar verblijven. In het belang van het onverwijderbaar kind is het essentieel dat de kinderen een blijvend contact met verzoekster kunnen onderhouden zodat deze op een humanitaire wijze kunnen opgevoed worden naar Westerse normen en met respect omgangsrecht voor hen in leper verblijvende vader.

2.2.2. De verwerende partij werpt op dat het middel niet ontvankelijk is.

2.2.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Hoewel het middel een grief bevat moet samen met de verwerende partij worden aangenomen dat verzoekster nalaat te omschrijven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht. In de mate dat zij refereert aan de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de rechtspraak daarover, dient te worden vastgesteld dat zij een schending van deze bepaling niet vooropstelt en niet kan vooropstellen, nu de thans bestreden beslissingen geen uitstaans hebben met deze bepaling. Het middel is onontvankelijk. De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM.

"Derde middel

Schending van artikel 8 EVRM

Verzoekster verblijft reeds sedert 06.08.2009 op onafgebroken wijze in het Rijk. Zij wenst dan ook artikel 8 EVRM in de ruimste zin in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verzoekster verklaart dit argument nader.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens buitengewone omstandigheden kan uitmaken (Rv.St. 12.10.2001, nr.99.769)

Artikel 8, 1 EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Dit artikel wordt gewoonlijk toegepast met het oog op de bescherming van het gezinsleven, wat door verzoekster ook expliciet wordt aangehaald. Dit is echter slechts één van de aspecten van het artikel. De bescherming van het familie- en gezinsleven Staat immers naast de ruiniere notie van het privéleven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, is het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden. Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden

beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld Staat als aparte notie. Verzoekster meent dan ook in elke geval een beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM. Immers zij verblijft sedert 2009 ononderbroken op Belgisch grondgebied. Door dit lange verblijf zijn haar banden met haar land van herkomst doorgesmeed. In België daarentegen heeft verzoekster duurzame

vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap (stukken 13, 14, 15,16).

Verzoekster heeft voltijds werk in het bedrijf P. B. te Houthulst, (...) (st 9) en betaalt belastingen. Zij is goed ingeburgerd in het bedrijf en heeft er vriendschapsbanden opgebouwd met haar medewerkers (stuk 14). Zij is in bezit van een geldig rijbewijs en een tweedehandse wagen. Verzoekster spreekt Nederlands en begrijpt het goed. Zij volgde een cursus Nederlands voor gevorderden en een (inburgerings - en integratiecursus te leper."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beroept zich op het privéleven dat zij heeft opgebouwd in België. Dit privéleven is aannemelijk gemaakt. Bovendien wordt met de bestreden beslissing haar verblijfsrecht beëindigd. Er is bijgevolg sprake van een inmenging in het privéleven van verzoekster. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, het nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (naar analogie : RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster stelt dan wel dat zij sedert 2009 ononderbroken op Belgisch grondgebied verblijft, doch toont niet aan dat haar stelling dat al haar banden met haar land van herkomst zijn doorgeknipt ook daadwerkelijk kan worden aangenomen. Er liggen immers geen bewijzen van voor en bovendien is het niet aannemelijk dat iemand die haar land van herkomst slechts drie jaar geleden heeft verlaten nadat zij daar sedert haar geboorte in 1979 heeft verbleven, geen banden meer zou hebben en aldaar haar privéleven niet zou kunnen uitbouwen. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na en is door de wet voorzien. De verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Ze houdt geen verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven wanneer zij zich op regelmatige wijze en in het bezit van de juiste documenten aanmeldt. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het privéleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Een vierde en laatste middel luidt als volgt :

„Vierde middel

Schending van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het kind.

Uit wat hierboven werd gesteld blijkt duidelijk dat de kinderen niet van hun moeder kunnen worden gescheiden, Wanneer de kinderen niettemin zou gescheiden worden van verzoekster dan zou dit naast een schending van het EVRM en het vierde protocol van het EVRM ook een schending inhouden van de artikelen 2,8,9, 10 en 16 van het IVRK. Deze artikelen geven de kinderen immers ondermeer bescherming van hun nationaliteit en het recht om bij verzoekster - hun moeder - te leven alsook het recht om in persoonlijk contact te blijven met hun vader.

Derhalve kan verzoekster niet worden uitgewezen en verkeert zij in een buitengewone omstandigheid, zoals bedoeld in artike!9bis van de Vreemdelingenwet. 1 J. VANDE LANOTTE, G.GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs.640 en 649).

Tenslotte wordt het het verblijf van EU-onderdanen in andere EU-lidstaten grotendeels beheerst door de Europese Richtlijn 2004/38 inzake vrij verkeer voor EU-burgers en hun familieleden. Artikel 28 van deze Richtlijn bepaalt dat, behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering kan worden genomen, indien zij minderjarig zijn. Overeenkomstig de richtlijn kan dus ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoeker geen besluit tot verwijdering worden genomen. Met andere woorden bevinden de minderjarige kinderen van verzoeker zich duidelijk in een toestand van onverwijderbaarheid.“

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2, 8, 9, 10 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster hieromtrent slechts betoogt dat deze artikelen de kinderen onder meer de bescherming geven omtrent hun nationaliteit en het recht beschermen om bij verzoekster te leven en in persoonlijk contact te blijven met hun vader, zodat de uiteenzetting van dit middel te vaag voorkomt. Bovendien volstaan deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Daarbij komt nog dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, en aan haar tevens het bevel is gegeven om haar kinderen terug te brengen naar hun land van herkomst, zodat er geen sprake is van een scheiding van moeder en kinderen. Voorts blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift dat de ex-partner van verzoekster, vader van de kinderen, niet veel interesse betoont in zijn kinderen en slechts sporadisch zijn omgangsrecht uitoefent en dat in die context geenszins is aangetoond dat de kinderen niet in de mogelijkheid zouden worden gesteld om persoonlijk contact te houden met hun vader.

In de mate dat verzoekster wijst op de onverwijderbaarheid van haar kinderen, zich daarbij steunend op de richtlijn 2004/38 inzake vrij verkeer voor EU-burgers en hun familieleden, toont zij op geen enkele manier aan dat haar kinderen de Belgische nationaliteit zouden hebben of burger zouden zijn van een andere EU-lidstaat, temeer nu blijkt dat zij geboren zijn in Togo in 1999 en 2002. Zij maakt dus niet aannemelijk dat zij als EU-burgers niet verwijderbaar zouden zijn.

Ten slotte valt niet in te zien hoe verzoekster dienstig kan verwijzen naar de buitengewone omstandigheden die als voorwaarde zijn opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel dat, zoals reeds gesteld, geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS